

Lap	138
.....	143
.....	155
.....	157
.....	166
.....	174
.....	175
.....	180
.....	191
.....	198
.....	218
.....	219
.....	231
.....	236
.....	237
.....	255
.....	268
.....	301
.....	318
.....	334
.....	348
.....	362
.....	280
.....	350
.....	360
.....	374
.....	380
.....	392
.....	412
.....	413

.....	70, 112
.....	5, 26, 47, 64,
.....	44, 158, 160,
.....	04, 320, 335,
.....	351, 397
.....	80, 96, 112,
.....	208, 272, 288,
.....	351, 382, 397
.....	96, 128, 144,
.....	72, 288, 304,
.....	352, 367, 398
.....	28, 160, 176,
.....	56, 272, 304,
.....	382, 398, 414
.....	367, 397
.....	336
.....	32, 48

KIS LAP

SZÉP VAGYOK? (Lásd a 9. lapon.)

XXXIX. kötet, 1. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. július 6-án.

m,
y
ll
k
t
y
g
p
n
s
l

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

Üvös, esős, kellemetlen nap volt, mikor a gyorsan robogó vasuti kocsiban az a két fiu ott ült egymással szemközt a kocsi ablakánál. Kivülök csak még egy öreg ur ült a tulsó sarokban, egészen elmerülve egy nagy hírlap olvasásába és csöppet sem törődve az ismeretlen ifju uti társakkal. De nem igen látszottak ezek törődni egymással sem, sőt még arra sem igen ügyeltek, zuhog-e még odakint az eső. Nagyon el voltak mélyedve ők is, még pedig nyilván nem a legkellemesebb gondolatokba.

Aligha csak az rontotta meg a kedvöket, hogy olyan rossz időt értek az utazásukra. Mert akkor már szóba eredtek volna és bizonyosan szidják azt a szegény esőt. De mindegyikök úgy gondolhatta, hogy neki külön oka van a komoly elmélkedésre, a másik talán meg sem érti, tehát jobb nem is állni vele szóba.

Igy ültek ott hosszú ideig némán. Lassan-lassan az egyik fiu, az a szelid, kék szemű, vigasztalódní próbált egy kissé, még pedig abból a kézi táskából, melybe sűrűn belenyult és alighanem holmi jóféle utraváló csemegét tömögetett a szájába. A másik fiu, az a fekete haju, merészebb tekintetű, szintén megunt a merengést és az ablakhoz fordulva, letörölte az üvegről a párázatot, mely befutotta, és kibámult a kocsi haladtával gyorsan váltakozó vidékre. Az eső is elállt lassanként s itt-ott a nap is kibukkant a felhők közül, éppen most egy szép

nagy folyón csillogtatva sugarait. Egy halász evezgetett éppen a folyón. A fekete haju fiu nézte, nézte, aztán szinte akaratlanul fölkiáltott:

— Jaj de jó lehet ilyen nagy vizen csónakázni!

A kék szemű is oda pillantott s nem olyan nagy lelkesedéssel ugyan, de szintén így szólt:

— Az ám, nagyon kellemes lehet. Persze annak, aki tud evezni.

— De én tudok ám! Sokat gyakoroltam otthon. Most pedig ki tudja, lesz-e módomben!

— Hát ott nincs viz, ahová mégy?

— Nem tudom... és ha van is, ki tudja: engednek-e csónakázni.

— De ha eddig engedték!

— Igen, otthon! Csakhogy azok az unalmas tanárok másképp gondolkoznak, mint otthon a mamám... én tudniillik most iskolába utazom... egy nevelőintézetbe.

— Igazán? Én éppen olyan járatban vagyok.

— Csakugyan? De bizonyosan már bele szoktál az effélébe, ismered az intézetet, vannak ott pajtásaid.

— Dehogy vannak! Most megyek oda először. Atyám nem jöhetett velem s azt mondta, elég nagy vagyok, hogy magam induljak utra, a vasuti kocsiban nem eshetik semmi bajom.

— Szakasztott így volt velem is. Már így csakugyan egyformán vagyunk. Hanem persze csak itt a vasuton, mert azután majd bizonyosan másféle lesz a dolgunk. Én még csak nem is láttam soha azt a helyet, a hova megyek.

— De még én sem. Csak apácskám mondta, hogy nagyon szép és kellemes hely az a Virágtelek, a hová küld.

— Virágtelek? Csak nem oda megy?

— De oda én!

— Lehetetlen! Hiszen én is oda megyek.

— Ez pompás! Akkor hát tanuló-társak vagyunk.

— Ez már csakugyan pompás! Így már mint jó pajtások érkezünk oda. Én Berki Gábor vagyok.

— Én meg Darvas Elek.

A két fiu barátilag fogott kezét.

Azonnal teljesen megváltozott a világ, már legalább a két fiatal utas szemében. Egyikök sem találta többé olyan félelmesnek azt az intézetet, ahova utaztak, sem pedig unalmasnak az utat. Mivel pedig Elek tudta a régi magyar szokást, hogy aki örül, az lakomát csap, hát mindjárt elővette újra azt a kis táskát és most már egészen kinyitotta, oda tartva az új pajtás elé.

— Tessék, lássunk hozzá... jobban eltelik az idő...

Gábor nem igen kínáltatta magát, hanem jóízűen hozzálátott. Nem is volt az megvetendő, amit a táskából ki lehetett markolni. Volt ott pompás sütemény, gyümölcs, még pedig éppen elegendő, hogy ketten is csemegézhesenek. Így aztán csak még gyorsabban ment a megbarátkozás.

— De okosan tetted, hogy ezt a kis elemőzsiát elhoztad, szól Gábor. Nekem is akartak utavalót adni, de úgy gondoltam, hogy bajos lesz czipelni, kibirom az utat

a nélkül is; ha pedig nagyon megéhezem, kiszállok valamelyik állomáson. De így sokkal kényelmesebb és kellemesebb.

— Persze! Aztán meg nem is kerül semmibe. Ami kis zsebpénzem van, annak majd jobb hasznát veszem ott az iskolában. Nekem legalább azt mondták, hogy nagyon jó az, ha van az embernek egy kis pénz a zsebében.

— Meghiszem azt! Hát még eddig nem tapasztaltad eddigi pajtásaid közt?

— Nem igen... azaz hogy éppen nem... mert voltaképen eddig nem is igen voltak pajtásaim. Még nem voltam soha iskolában, sem intézetben, csak ott-hon tanultam a kis testvéreim nevelőjétől.

— Ob, az nagyon unalmas... mindig nyakán van az embernek...

— No, azt nem bántam volna. De apácska azt mondta, már ideje, hogy több pajtás közé jussak, ne csak mindig a sutton üljek.

— Ez már furcsa! Én meg eddig nyilvános iskolába jártam és száz pajtásom is volt, de apám azt mondta, hogy ez nem jó; sokkal jobb, ha olyan intézetbe kerülök, ahol mégsem lesznek anynyian.

— Csakugyan furcsa! De talán azért tartja így, mert ilyen helyen jobban rászoritának a tanulásra... mert itt is, úgy mondták nekem, még a lecke-órákon kívül is felügyelnek a tanárok és nevelők.

— Alkalmasint igazad van... no de mindegy... most már legalább úgy megyek be, hogy van ismerősöm. Most már csak kívánnám, hogy kettőnket ugyan-egy szobába kvártélyoznának be.

— Jaj de jó volna! Talán meg is teszik, ha szépen kérjük.

Ekkép elbeszélgetve alig vették észre, mily gyorsan telik az idő. Csak arra riadtak föl, mikor a kalauz beszólt, hogy itt az állomás, ahol ki kell szállni azoknak, akik Virágtelekre mennek.

Elek és Gábor gyorsan kint termettek s ekkor vették észre, hogy nemcsak ők ketten szállnak itt ki olyanok, akik a virágtelki intézetbe igyekeznek. Több fiu is került elő a kocsiból: ki maga, ki apjával, anyjával. És volt ott még több más fiu is, aki nem a vonattal érkezett, hanem úgy látszik, az érkezőkre várakozott. Üdvözölték is az érkezőket, kezet fogtak, ölelkeztek, aztán mentek velök kifelé. Elek és Gábor eleinte nem ügyeltek erre, mert az volt gondjuk, hogy a ládájukat kikapják. Mialatt ezzel bajoskodtak, három nagyobb fiu nézegette, vizsgálgatta őket. Az egyik, aki szörnyen kemény, fesszes gallérral nagy gavallérnak látszott, gunyosan mondá:

— Ni, még itt is van két kis hazafi! Ugy látszik, ezek is hozzánk igyekeznek.

— Az ám, szólt egy másik, nyájas arczu, mankón biczegő ifju. Ezek nyilván ujonczok.

— No, majd bele tanítjuk őket a regulába, szólt nevetve a harmadik, aki nagyon kemény, marczona vitéznek látszott.

A két ujoncz nem hallotta ezt s még kevésbé sejtette, mit jelent az, mikor a pályaház elöl egy nagy omnibusz-féle kocsí elrobogott. Csak mikor podgyászukkal a ház elé kerültek, akkor bámultak egymásra.

— Hm! Idáig volnánk; de most hogy jutunk tovább? szólt Gábor. Nekünk azt irták, hogy várni fog az intézet nagy kocsija, mert innen messze volna begyalogolni.

— Nekünk is azt irták. De itt ugyan semmiféle kocsí sincs. Nincs más hátra, mint az apostolok lován indulni, szólt Elek nem éppen nagyon rosz kedvvel. A podgyászunkért majd küldünk valakit, egy kis séta pedig meg nem árt.

— Nem ám nektek. De én hogy jutok haza? szólt a hátuk mögött valaki.

Ez a valaki az a nyájas képű, mankón biczegő ifju volt. Már neki csakugyan bajos lett volna nagy darabon gyalogolnia.

— Fogadni mernék, hogy az a két semmiházi szándékosan indította el időnek előtte a kocsinkat. Megfeledeztek róla, hogy nekem itt dolgom van a táviró hivatalban. No, azért se baj, mindjárt lesz kocsí. Ne féljete, kis ujonczok, titeket is beszállítalak.

Ezzel elbiczekelt és a kapussal beszélt valamit. Elek és Gábor egészen megnyugodtak, sőt egy kicsit örültek is. Ime, itt egyik leendő társukkal mindjárt megismerkednek, és pedig kellemesen, mert még idegen előttük és már is nyájasan jó szolgálatot tesz nekik.

A sánta ifju, ki már körülbelöl tizenhat-tizenhét éves lehetett, rövid idő multán vissza tért hozzájuk és jókedvűen mondá:

— Az intézetbe iparkodtok, ugy-e? No, akkor hát pajtások leszünk, már persze, ha megszeretjük egymást. Nekem nem nagy hasznomat veszítek ugyan, mert láthatjátok, hogy belőlem soha sem lesz

huszár kapitány. De azért néha én is jó
vagyok valamire.

— Azt már most is látjuk, felelé
Elek. Mert mi magunk bizony nem igen

CSÍPI, CSUPI ES KOKO. (Lásd a 7. lapon.)

tudtunk volna itt most boldogulni. Kö-
szönjük is előre.

— Nincs mit. Még szeretem, hogy
Miklós és Berti fölsültek a tréfájjokkal,

mert bizonyos, hogy lesni fognak és nagy nevetésre készülnek, mert azt hiszik, gyakorlat fogtok nagy fáradtan berukkolni.

— Melyik volt a Miklós? kérde Gábor.

— Az a csinos ruhás, feszes nyaku. Jaj, az nagy gavallér, rettenetes vitéz, ámbár megijed biz ő igen könnyen. Igen jól tanul, ha akar; csak az a baja, hogy többet gondol a gallérijára, mit a leczkétére.

— Hát az a másik, az az erős fiu?

— Az Berti... no, az kemény gyerek volna, ha akarna... de biz ő rajta sokszor kifognak még a kisebbek is.

Éppen ekkor kocsi robogott elő s megállt a csevegő fiuk előtt.

— Itt a kocsi, mehetünk! szólt a sánta fiu.

Fölrakták a ládákat, beültek és megindultak. Utközben még jobban megismerkedtek. Elek és Gábor elmondták kicsodák, honnan jönnek.

— Én meg a sánta vagyok, szólt uj barátjok. A hatodik osztályt járom, de kiállok akármelyikkel a hetedikből is. De hát az mindegy; nem érdemem, mert nem járhatok se labdázni, se csónakázni, ott ülök mindig a szobában könyveimmél.

— Van itt víz... folyó vagy tó, melyen csónakázni lehet? kérde Gábor.

— Van ám, de én nem veszem hasznát, nem vagyok arra való. De a többiek jól értenek az evezéshez.

— Én is értek hozzá. Majd megmutatom, mit tudok.

— Szép lesz, csak hozzá juss.

— Miért? Nagyon sokan leszünk?

— Ezért is. Mert vagyunk itt eleven, körülbelül hatvanan. Aki pedig régebb diák, az nem tágit elöttetek. Azt tanácsolom, résen legyetek, mert az ilyen ujonczokat nagyon szeretik megtréfálni a régiek.

— Csak hogy velünk nem fognak boldogulni, felelé Gábor büszkén.

Ezalatt a gyorsan robogó kocsi befordult egy tágas udvarra s egy nagy épület ajtaja előtt állt meg.

— Itthon vagyunk, szólt Jenő.

S mielőtt Elek vagy Gábor segíthettek volna neki, sánta lábával és mankójával ügyesen kiugrott a kocsiból aztán az elsiető kapushoz így szólt:

— Itt van még két uj pajtás. Vezesse fel őket a terembe a kulcsárnéhoz. A kocsisnak fizessen egy forintot és irassa föl a Miklós és Berti számlájára, mert ők elsiettek a mi kocsinkkal, mielőtt ideje lett volna.

— Már megint! szólt a kapus fejszóválva. No hiszen tudom, hogy nem is engedi el nekik az igazgató ur. Jőjjenek csak velem, ifiurak.

Jenő másfelé indult, Elek és Gábor pedig a kapussal egy nagy terembe jutottak, hol egy komoly, de barátságos képű öreg asszonyság vette át őket, azonnal alaposan kérdezősködve, kinek mi a neve, honnan jött.

— Nagyon jól van, mondá aztán. Az igazgató ur majd megmondja, kit hova kell beosztanom. Most menjenek a szomszéd terembe, ott meg van terítve, ozsonnáljanak. A többi uj diák már ott van.

A szomszéd teremben négy fiu ült egy asztalnál. Nagyon csöndesen ültek

ott, látszott, hogy még idegenül érzik itt magukat. Csak egy volt köztük, akinek a nagy csönd nem volt kedvére s mindjárt föl is kiáltott, amint az új társakat megpillantá:

— Fogadni mernék, ti is új diákok vagytok itt.

— Ezt a fogadást biztosan megnyernéd, felelé Elek. De én is azt, hogy te szintén csak most érkeztél.

— Honnan tudod?

— Hahaha, az nagy titok, csak éppen most árulta el a kulcsárné.

— Titok? Miféle titok? Én is kitalálom, ha titok. Mert az én nevem Győző és én győzök mindenki ellen. Azért előre is tanácsolom, meg se próbáljátok, hogy rajtam kifogjátok.

— Már ugyan miben akarnánk kifogni rajtad? kérde Gábor kissé csodálkozva.

— Nem tudom. De hát előre mondom. Megmutattam ott is, ahol eddig jártam iskolába. Nem hiába Győző a nevem. Azért mondom, hogy tudjátok.

Ezt Győző olyan hősi bátorsággal mondta, hogy Elek és Gábor csakugyan meghökkenek kissé. Már ez csakugyan hatalmas legény lehet, jó lesz kitérni az utjából. Gábor azonban nem akarta ezt el is árulni s nyugodtan mondá:

— Velem nem igen lesz bajod, ha csak magad nem akarod; de vannak itt régi és nagyobb diákok, azokkal majd lesz módod megmutatni, igazi Győző vagy-e? Erre meg én figyelmeztetek, mint engem Jenő figyelmeztetett.

— Jenő? Ki az a Jenő?

— Az egy nagyon kedves fiú, már a hatodikba jár.

— Nem bánom én, ha a tizenhatodikba is! Nem jár tul az én eszemen, nem is félek tőle.

Annyi bizonyos, hogy ha a vitéz elszántságnak a vajás kenyér és gyümölcs rettenetes elpusztításával is lehet tanubizonyosságát adni, akkor Győző hatalmasan győzte ebbeli vitézséggel. Hárman sem birtak volna vele. Az asztalnál ülő többi fiúk észre is vették ezt s a legtávolabb ülők nem állhatták meg, hogy ne nevéssenek,

Miért gondolta Győző, hogy rajta nevetnek, nem tudom, de azt gondolta s mérgesen oda rivalt:

— No, mit nevettek? Talán bizony rajtam találtok valami nevetni valót? Nem tűröm, hogy rajtam nevéssetek.

(Folytatása következik.)

CSIPI, CSUPI ÉS KOKO.

(Képpel az 5. lapon.)

MÉRGELŐDVE kedvetlenkedett Csipi, haragosan morgott Csupi. Pedig tegnap nem volt hét puszta faluban olyan vig két szoba-ebecske, mint ők ketten.

— Már semmi kétség, itt akar maradni, dörmögte Csipi.

— Az ám, a hitvány szárnyas jószág! morogta Csupi. Szeretném tudni, mit keres itt?

— Nem nehéz kitalálni. Azt hiszi, most már ő lesz a Lilike kedvence. Látam is, mikor Lilike jól tartotta csemegével és dédelgette, czirógatta, »kedves Kokó«-nak nevezgette.

— Ugy? Nagyon szép! Hát velünk aztán mi lesz? Talán kitesznek az udvarra a mellé a goromba vén házörző eb mellé.

— Az megeshetik. Akkor bizony nem fekszünk többé puha szőnyegen.

— Már pedig abból semmi sem lesz. Kiadjuk az utat ennek a betolakodott idegennek és ha nem pusztul, kitekerjük a nyakát.

— Az nagyon jó lesz. Akkor aztán megint mi leszünk a kedvenczek.

Ebben Csipi és Csupi tökéletesen egyet értettek és mindjárt hozzá is láttak, hogy tervöket végrehajtsák. Oda mentek a csinos állványhoz, melyen Koko, a szép papagáj, üldögélt.

— Hallod-é, te sehonnai papagáj, pusztulj innen! csahogta Csupi.

Koko nagyot nézett. Nem igen értette a dolgot.

— Már én innen nem mehetek, kedves barátim, felelé; először is mert láncczal vagyok ide kötve, de még ha nem volnék is, mégsem mennék, mert kedves urnóm olyan jó hozzám, hogy semmi kedvem megszökni tőle.

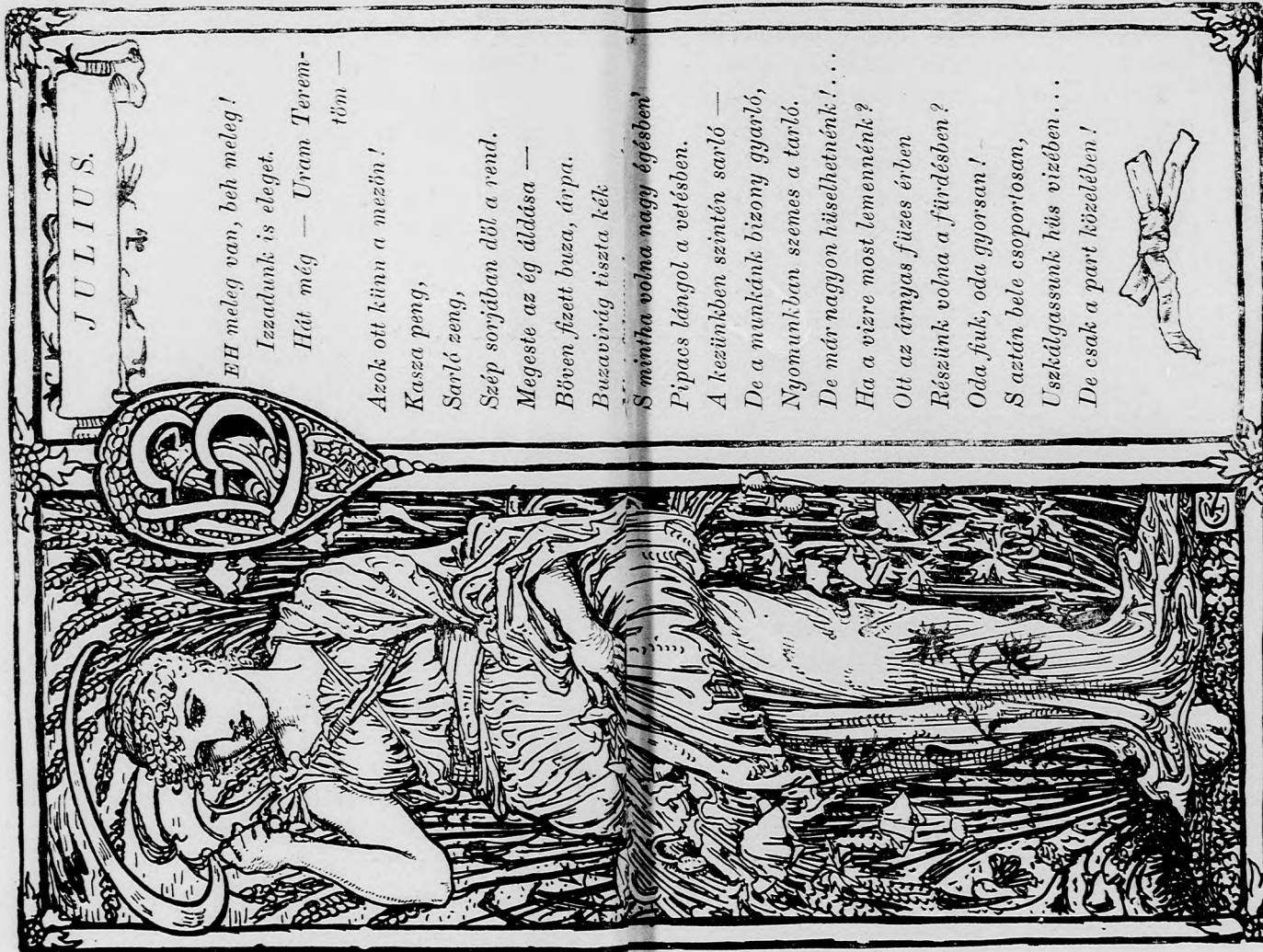
— Ne fecsej sokat, hanem pusztulj!

— De hát mi bajotok velem? Én nem bántlak, és ha ti nem bántotok, jó barátok lehetünk.

— Adok én neked mindjárt jó barátságot! dühöngött Csupi.

S mérgesen fölágaskodott, hogy megmarja Kokót. De Koko szemes legény volt, látta a lázadást és erős csőrével akkorát vágott a Csupi orrára, hogy Csupi félholtra ijedve s nagyot sivalkodva bukott vissza. Már ezt Csipi sem vette tréfára s menekülni igyekezett a veszedelem elől; de amint pajtásán keresztül ugrott,

Koko neki is megcsipte a farkát és keményen bele vágott, úgy hogy Csipi is, Csupi is sivalkodva, vinnyogva futottak a sarokba.

EH meleg van, beh meleg!
Izzadunk is eleget.

Hát még — Uvan Teremtőm —

Azok ott kiinn a mezőn!

Kasza peng,

Sarló zeng,

Szép sorjában dől a rend.

Megeste az ég áldása —

Böven fizett buza, árpa.

Buzavirág tiszta kél

S mintha volna nagy égésben

Pipacs lángol a vetésben.

A kezünkben szintén sarló —

De a munkánk bizony gyarló,

Nyomunkban szemes a tarló.

De már nagyon hűsülhetünk!...

Ha a vízre most lemennék?

Ott az árnyas fűzes ériben

Részünk volna a fürdésben?

Oda fűk, oda gyorsan!

S aztán bele csoportosan,

Uszkálgassunk hűs vízében...

De csak a part közelében!

A nagy lármára besietett Lilike és mindjárt látta, hányadán van a dolog. Fogta is azonnal a nádpálczát.

— Ej ti semmirekellők, hát nem tudjátok békében hagyni az én kedves mada-

Az udvar egyik zugában meghuzódva busan bámult a két pajtás egymásra.

— Látod Csupi, látod! Mi lett belőle! Vége a jó életünknek.

— Hát minek is türelmetlenkedtél?

— Hát minek is türelmetlenkedtél?

Ha jó barátságban maradunk, nem lett volna semmi baj!

— Hát nem te mondtad, hogy nem türjük?

— Mondtam!... De te sem mondtál egyebet.

— Persze, hogy nem. Együtt követtük el a hibát, együtt lakolunk, ha csak a jó Lilike meg nem kegyelmez.

Nem tudom, teljesedik-e reménységök. De erősen el vannak tőkélve, hogy csak még egyszer kegyelmet kapjanak, soha sem fogják irigykedéssel elrontani a jó dolgukat.

SZÉP VAGYOK?

(Képpel a czimlapon.)

TULAJDONKÉPEN kérdezni sem köll. Már hogy ne volnék szép, mikor a Bandi bátyám kalapja van a fejemben? Azt pedig megbámulta mindenki, láttam elégszer. Nincs is olyan gyönyörű pávatolla senkinek a kalapján.

Mit? Azt mondjátok, hogy nem a kalapot, nem is a tollat nézik, hanem Bandit, aki szép izmos legény s amellet derék, nyájas és tisztességtudó? Meg hogy ha én mennék végig a falun ezzel a kalappal, kicsufolnának? No már azt szeretném látni. Hát ha én fölteszem a Bandi kalapját, nem vagyok éppen olyan szép, mint ő?

No, az igaz, hogy én még nem vagyok olyan nagy és erős, mint a Bandi bátyám, nem is engedik, hogy olyan tollas kalapot viseljek. De ha engednék, én is érnék annyit.

Nem érnék, azt mondjátok? Hogy ne gondoljam, mintha csak a külső czifraságban volna a becsület és tisztesség, s meg is köll azt érdemelni és meg köll várni az idejét, mert ami illik a nagynak, nem illik a kicsinek? No jól van, hát nem bánom, legyen úgy.

Most csak próbakép tettem föl a pávatollas kalapot és igaz, hogy csuful jár, aki pávatollal ékeskedik. De majd megjön az ideje, hogy engemet is megillet a tollas kalap. Csak azt tudnám, mit csináljak, hogy majd aztán engemet is úgy megbecsüljenek benne, mint a Bandi bátyámat.

Megpróbálom, úgy teszek, mint ő. Azt mondják, mindenki szerette kicsi korától fogva, mert mindig vidám, rendes és kedves volt, pontos és szorgalmas. Azért lett az első legény a faluban. Nehéz dolog, de megpróbálom. Sokáig fog tartani, de mire akkora lesz a fejem, mint a Bandié, talán sikerül elérnem, hogy engemet is megbecsülnek... És az csakugyan többet fog érni, mint ha csak a kalapomat becsülnék meg s ha azt mondanák, hogy nincs miért olyan büszke tollat viselnem a kalapomon. Megmutatom, hogy lesz miért.

Most hát inkább leteszem a pávatollas kalapot. De majd ha nagy leszek, meglássátok, szakasztott ilyen kalapom lesz és mindenki azt fogja mondani:

— Jaj de illik neki!

A MOHA-RÓZSA.

SMERITEK-É a moha-rózsát? Hogy ne?

Majd mondok el róla valamit.

Láttátok-e már a királyné kertjét? A szebbnél szebb virág ragyogó pompában nyílik, illatozik ott és ha az ember a kertbe lép, azt sem tudja hamarjában,

merre forduljon, melyik virág szépségét bámulja meg legelőbb.

Ebben a kertben látta meg a moharózsa először a napvilágot. »Jaj be rút teremtés!« Ezek voltak az első szavak, melyeket hallott. Nem nagyon bátorító, ha egy szegény kis rózsabimbót, mely először lép a világba, így üdvözlnek. A fehér rózsza büszkén fordítá el tőle fejét, a piros gúnyosan kaczagott és az irigy sárga, azt találván, hogy a moharózsának nagyon is kedvező helye jutott a kertben, még sárgább lett az irigységtől. A szájas basarózsa meg oly hangosan lár-mázott, hogy még a szomszédba is elhallatszott.

— Hogy is került ez közibénk, hogy lehetett a kertész oly ügyetlen! kiálták, és haragos beszédjük özőnével zúdult az ártatlan rózsabimbóra.

Ez bizony nem volt valami kellemes fogadtatás!

A kis virág nem tudta, hogyan került ennyi ellensége? Másról álmodott ő, amikor még hó fedte a földet s maga meleg ágyban szendergett.

Akkor aranyos álmaj voltak!

Enyhe tavaszi légről álmodott, s a bűvös napsugárról, játszi szellőről, kedves vidám társakról, akikkel együtt — jól mulatva a tarka pillangók bohóságain — vigan tölti napjait.

És most? — mekkora csalódás!

Nem merte megkérdezni: miért bának így vele. Félt, hogy válaszra sem méltatják; de a vidám szellő oly barátságosan suhant el mellette, hogy neki bátorodott és megkérdezte.

— Ez azért van, felelé a szellő, mert nem vagy oly szép, mint társaid. Látod, a többi rózsza mily ragyogó színekben tündököl és már bimbókorában is gyönyörködteti a szemet. Te pedig csak amolyan fanyar bimbócska vagy és alig lehet téged a leveleidtől megkülönböztetni. Aztán olyan boglyas is vagy, hogy ha látnád magad, bizony megijednél. Ne is reméld, hogy társaid testvérül bánnak veled; de én, lásd, én szeretlek és meg is látogatlak.

Igy vigasztalta a moha-rózsát az öszinte szellő. Szegény kis rózsza szomorodott. A napsugár ugyan őt is meglátogatta, a harmat őt is öntöze, de azért mégis csak búsult.

Társai sohasem szólították meg, s ha beszéltek róla, szavaikból guny és megvetés hangzott feléje. És ez nagyon fájt neki.

Egyszer a rózsák összedugva fejeiket, ezt sugdosák egymást közt:

— Ah, a királyfi jön, a mi fiatal hercegünk! Vajjon melyikünket választja majd magának?

Mindenik rózsaszál magáról gondolta, hogy ő lesz a választott és nyújtogatták is szép fejöket a fejedelmi gyermek elé. És látta őt a moha-rózsza is: egy kedves fiucska közeledett a nevelője kíséretében. A kis fiu egyik rózsától a másikhöz szökdécselt, boldogan mosolyogva nézte szépségüket, de egyiket sem választotta.

Egyszerre fölcsillant szeme.

— A néném kedves virága! kiáltá és a moha-rózsához futott. Ah, mennyire fog neki megörülni! Mindjárt hozzá is

viszem! Mondá és letörve a bimbót, elfutott vele. Most mérgelődtek csak a rózsák!

Az ifju herceg szenvedő nénjéhez sietett. A szegény [királyleányt veszélyes betegség szögezte az ágyhoz. Az öcsse okozta zajra bágyadtan emelkedett föl párnáiról; de arcza kiderült, hogy meglátta az ő drága virágját. Kívánatára ágya mellé tették az asztalkáján álló kristály tartóba.

A királylány gyengéd pillantásai kárpótolták a társaitól szenvedett bánalmakért. Néha ugyan vágyódott a kert, a napsugár, a szellő és a szép tavasz után; de aztán eszébe jutott, hogy a szegény királylánynak szolgál édes vigasztalására és boldog volt.

Egy este a felséges szülők s a kis királyfi szomoruan állották körül a királykisasszony ágyát, ki eszmélet nélkül feküdt a hófehér párnákon, és csak lélegzete mutatta, hogy még él. A szigorú arczú, szemüveges udvari orvos ránczba szedte homlokát és így szólt:

— A válság!

Ez nagyon szomorú volt, mert most vált el, vajjon az életé lesz-e, avagy a halálé. A királyi pár zokogott, sirt a herceg is, sirt kívül az egész udvari cselédség és imádkozott mindenki.

A kis rózsabimbó csüggetegen állott az aranyos cserépben. Ő is sirt és nyilván imádkozott is. Mi azt nem tudhatjuk! A moha-rózsza nagyon jószívű virág, és ha valaki szelid és türelmes, meghallgatja az Isten.

Egyszerre megszólalt a királylány:

— A virágom! Hol az én moha-rózsám?

Képzelné azt a nagy örömet, mit ezek a szavak okoztak! A királyné könyvei örömkönyvekre váltak, mikor oda nyújtá leányának azt a szeretett rózsát.

A királykisasszony pedig ettől a pillanattól kezdve szemlátomást javult. Az örömhír gyorsan terjedt el és az egész ország és a székváros hálát adott Istennek a szeretett hercegnő megmentéseért. Ki volt boldogabb a moha-rózsánál?

A királylány lábbadozott, el is hagyta már az ágyat és minden figyelme az ő drága virágját illette. Ablakába tette, hol a napsugártól nyiladozni kezdett. Most látszott csak, milyen szép igazán! Hőfehér keble kitárult és a fátyolos moha meg csak növelte a szépségét.

Ha most látták volna társai, leborultak volna szépsége előtt és a sárga rózsákat még sötétebbre festette volna az irigység. A szellő, mikor eljött hozzá, ezt mondta:

— Oh, mi szép vagy! És a rózsá elpirult, és ez a hajnalos pír örökre ott is maradt a szirmain. Eljött hozzá a pillangó is, bókokkal halmozva el, de a rózsá nem hallgatott a hízeltetésre.

A királylány egészen meggyógyult és elhatározta, hogy legelőször a templomba megy és hálát ad Istennek meggyógyulásaért.

Gyönyörű tavaszi nap volt. A szellő meglátogatta a moha-rózsát és elbeszélte neki, miként jártak társai. Ezeket bizony mind letörték a király szolgálói, hogy a királykisasszony útját díszesítsék velök. A rózsá most örülhetett volna, de nem volt kárörvendő. Hozzá jött a bájos királylány és mosolyogva keblére tüzte őt. Most még

boldogabb volt a rózsá. Odajöttek a király és a királyné, megcsókolták szeretett leányukat és csodálták a rózsá szépségét.

A herceg büszke volt, hiszen ő hozta a virágot néjének. Az egész udvar megcsodálta a rózsát és mindenki azt mondta, hogy oly szép, mintha a királylány testvére volna. Mikor a szép leány a templom felé ment, a nép két oldalt sorfalat képezett és fehér ruhás leányok virágot szórtak az útjára. Mind, mind éljeneztek őt. A hercegnő könnyed ruhájában rózsás arczával, piros ajkaival mosolygott, mint keblén a moha-rózsá. Rá is nézett a királykisasszony és bársonyos imakönyvét a szívéhez szoritotta. A virág a szép leány kebléhez simult és ott látta rózsá-társait a földön elszórvá, és mint jár rajtok, észre sem véve őket, a királylány.

És a rózsák is látták a moha rózsát. Mind ott heverték a piros, a fehér, a sárga; szégyenkeztek és — haldokoltak.

Most már megbánták, hogy egykor oly irigyek voltak hozzája.

A moha-rózsá büszkén szólhatott volna:

— Látjátok? Én, akit lenéztetek és gúnyoltatok — én, a legritkább, most királyi pompában díszlek annak a keblén, aki benneteket észre sem véve, eltapos.

De ő csak oda simult a bájos gyermek szívéhez és nem szólt semmit.

Ő szerény volt és nemes!

SONNENFELD MARGIT.

Találós mese.

Melyik uton nem járt még ember soha?

RÉCZIKE UTAZÁSA.

GYALOG uszásból elég!...

Hajókázni szeretnék,
Épp úgy mint az ember,
Kit szolgál a tenger.

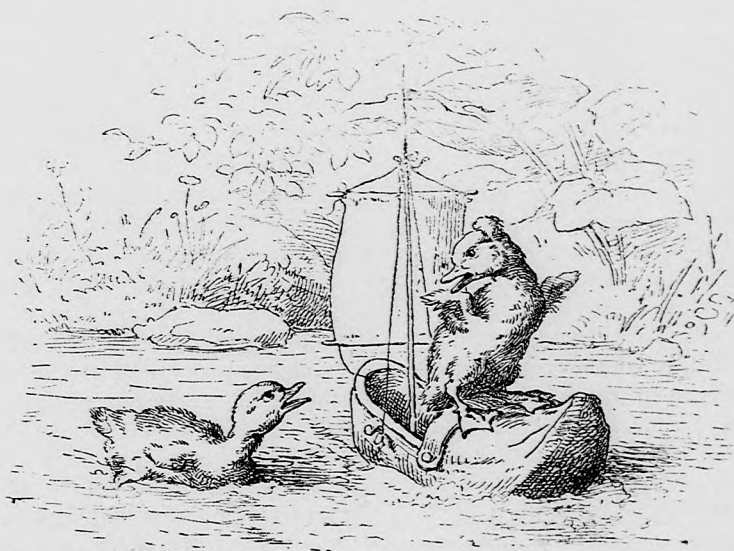
És ni, a jó Istenek
Meghallgattak engemet:
Kis vitorlás csónak —
Jó lesz az hajónak.

Voltakép nem is ladik,
Mely felém ugrándozik:
Faczipő az, nem más,
Ámbátor vitorlás.

Ó, rája most ismerek! —
Aki jól megkergetett:
Ő csodák csodája,
Laczi a gazdája!

Hej kis hajó vitorlás,
Ez aztán a megtorlás!
Vigyen távol messze,
Akár Budapestre!

Hozzám fölkeredzkedik
Kácsa Ruczi... hej pedig,
Ő is megalázott,
Megrabolt, tépázott

Nem jöss velem, de nem ám,
Nem jöss velem, Ruczikám!
Hacsak nem inasnak —
Az is gyalogosnak.

No hát jól van: ülj bele
A csolnakom végibe.
Ott kúksolhatsz estig,
Egész Budapestig.

LÁTOGATÁS A HAVASON.

TÉLEN-NYÁRON örökös hó borítja a föld magas hegy-csucsait, azokat, melyek a tenger színe fölött nyolcz ezer lábön fölü emelkednek. Hiába süt nyár közepén a nap forrón, ragyogóan, ott fönt a magasban legfeljebb kissé meg-megapad, de egészen el nem olvad a jég és hó. Hidegen, ridegen meredeznek a hatalmas szikla csucok, a fényes hó tündökölve csillog a napsugárban s nincs közel sem állat, sem növény, még madár sem röpül oda. De nagyritkán mégis van ott valaki: bátor ember, aki fáradsággal, veszélyek közt kapaszkodik föl a havas csucsára.

Nálunk, szép magyar hazánkban, a Kárpát-hegység gyönyörű ormain találhatunk nyár közepén is havat, jeget és ez ormokra fölmászni szintén nehéz, fárasztó és gyakran veszedelmes vállalkozás. Nem is teszi más, csak aki keményen edzett testű, nem szédül, hideg vérrrel gyorsan megtalálja a legjobb kisegítő módot, ha veszélybe jutott. Mert aki hamar elfárad, megijed, megzavarodik: az könnyen oda vész a havasi látogatásban.

Régebben, évtizedekkel ezelőtt, csak elszánt tudósok, kutatók vállalkoztak rá, hogy az égnek meredő hatalmas hegy-csucsra fölkapaszkodjanak. Nem is mulatságból tették, hanem hogy a tudományt gyarapítsák, érdekes adatokat, leírásokat nyujtsanak olyan helyekről, ahol azelőtt még soha sem járt ember. Mert régente úgy gondolkodtak, hogy nincs semmi keresni valója az embernek ott azokon a

szédítő magasságu havas szirteken, ahol még a madár sem jár.

De mai nap másképp van, és amint beköszönt a nyár, minden felől számosan rándulnak a nagy hegységekbe és sokan akadnak bátor és edzett emberek, akik fölkapaszkodnak a legmagasabb jéges, havas csucokra. Egészen új világgal ismerkednek meg ott s aki egyszer gyönyörködött a fenséges kilátásban, mely 10-12,000 lábnyi magasságból kínálkozik néhol szinte félországon végig, el nem felejtí soha és nem bánja a fáradsalmat, veszélyeket, melyek árán hozzá jutott. Mert nem könnyű oda feljutni. Bizonyos magasságon túl megszűnik fa, bokor, végre még a fű és moha is és csak kopár, meredek szikla, s hó és jégmező van a kapaszkodó előtt. Szédítő mélységek fölött kell sokszor meredeken fölmászni és ismét lebozsátkozni, a sziklavölgyeket megtöltő hó- és jégmezőkön, feneketlen mélységű hasadékokon átugrálni, majd jéggel borított szirtoldalon felkuszni, ami csak úgy lehetséges, hogy fejszével lépcsőt vágnak elébb a jéghegybe.

Az idegen, aki nem ismeri a havast, melyen jár, nem is boldogulna ott, ha még olyan bátor és edzett is. De vannak mindenütt vezetők. Ezek szegény sorsu, derék férfiak, kik az esztendő nagy részén át a hegyek tövében levő falvakban szorgalmas munkával keresik kenyeröket, nyáron pedig az idegen látogatókat vezetik föl a veszélyes, de érdekes utra. Ők jól ismerik a havasok minden zugát; tudják, hogy a legmeredekebb szikla csucsot is merről és miképp lehet megmászni, hűségesen gondját viselik az utasnak és csak akkor történik baj, ha az utas nem engedelmeskedik a vezető intésének.

A mi Kárpátunkban is minden évben többen fölmásznak a lomniczi csucsra, ami egy egész napba bele kerül és szintén nehéz s kissé veszélyes kirándulás. De aki megjárta, büszkén emlegeti, ámbár,

tudom, maga is örül, mikor a hó, jég, vad szirtek országából szerencsésen lejutva, ismét a szelidebb, lejtősebb szép fenyvesekkel borított hegyoldalon baj nélkül tér vissza a völgybe.

A PÁSZTORFIU.

VOLT EGYSZER egy pásztorfiu, ki bölcs válaszaért messze földön volt ismeretes. Az ország királya meghallotta és magához hivatá a fiut. Ekkor így szólt hozzá:

— Ha te három kérdésemre, melyet én most elébed teszek, meg tudsz felelni, a saját gyermekemül fogadlak.

A fiu kérdezé:

— Mi az a három kérdés, felséges királyom?

Mondá a király:

— Hány csepp víz van a világtengerben?

A pásztorfiu erre így felelt:

— Uram király, minden folyót tömess be úgy, hogy a víz ne ömölhessen a tengerbe. Ha ezt megtetted, pontosan megmondom, hány csepp víz van a tengerben.

A király folytatá:

— A másik kérdés így hangzik: hány csillag van az égen?

A pásztorfiu így felelt:

— Ó királyom! Szolgáltass nekem egy nagy iv fehér papirost.

A király hozatott egy nagy iv fehér papirost, és a pásztorgyerek a tollal annyi kis pontot csinált, hogy azokat alig lehetett megszámolni, a szem csak úgy káprázott tőle. És így felelt:

— Annyi a csillag az égen, ó királyom, a hány pont van ezen a papiroson. Számlátsd meg!

De senki sem akadt, aki erre képes volt volna.

A király pedig folytatá:

— Harmadik és utolsó kérdésem ez: hány másod-percz van az örökkévalóságban?

A pásztorfiu így felelt:

— Túl az Operencián van a gyémánt hegy. Oda száll minden száz évben egy madárka és csőröcskáját köszörüli rajta; addig köszörüli, addig köszörüli, míg azt a gyémánthegyet elkoptatta vele. Mikorra pedig ez a hegy elkopott, akkor mult el az örökkévalóságból az első másodpercz.

Ekkor fölemelkedék a király és így szólt:

— Emberül feleltél meg. Szavamnak állok és fiamul fogadlak!

Németből fordította: FARKAS MARGIT.

A különös szám.

Ez a különös szám a 37.

Szorozzatok 3-mal és aztán még tovább is a 3 számtani többszöröseivel egészen 27-ig. Tehát:

37	37	37	37	37	37	37	37	37
3	6	9	12	15	18	21	24	27

A szorzást elvégezvén, figyeljétek meg az eredményt. Mit találtok benne különösét?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 25-dik számában foglalt találos mesék megfejtése:

Aki a tükörbe néz.

Sehol, mert a füvet kaszálják.

Helyesen fejtették meg: Licsek Margit, Vancsaj Irén és Stauber Erzsike (részben), Sugár Mariska (részben), Gschwindt Ernő, Bernáth Emil és Dezső, Guary Malvine, Nagy Elza (részben), Gyárfás Mari, Koritschner Margit, Márffy Ede (részben), Gutvillig Angela, Huber Sári, gróf Cziráky Jeanne, Beck Blanca.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 25-dik számában foglalt betűrejtvény megfejtése:

**Ép, gép, kép, nép, pép, csép, lép,
szép, tép.**

Helyesen fejtették meg: Guary Malvine, Bernáth Emil és Dezső, Nagy Elza, Gschwindt Ernő, Sugár Mariska, Vancsaj Irén, Stauber Erzsike, Stóri Paula és Miczi (a saját irástok? F. b.) Szathmáry Manóka, Ungár Rózsa, Frank Margitka és Ilonka, Licsek Margit, gr. Csáky Gyula, Szily Irma, Gutmann Lilly és Anna, Márffy Ede, Koritschner Margit, Gyárfás Mari, Gutvillig Angela, Janovitz Margit, Nagy Irma és Béla, Kamermayer Györgyike, Popper Árpád, Baranyay Gizella, Maller testvérek, Beck Blanca, Tóth Elemér, Grósz Miklós és Sándor, Debreczeni Gyula, Messer Rudolf.

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 25-dik számában foglalt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Tausig Andor, Gutvillig Angéla, gróf Cziráky Jeanne, Vadas Klára, Végh Józsa, Huber Sári, Erzsike (milyen Erzsike? F. b.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hegedüs Rózsika. A cseresznye-szár gyűjtéséről szóló elismervényt örömmel olvastam. Lám, mily könnyű szerrel juttattál 60 krt. szükölködő gyermektársaid javára! Amit levélben még fölemlítész: azt a »Kis Lap«-ban nem tehetem szóvá. Csak sajnálhatom annak a szent férfinak igazságtalan és szeretetlen kifakadásait. — **Fodor Pólika.** Igazán nem képzelek kedvesebb szórakozást a kitűnő sikerrel végzett iskolai vizsgálatok után, mint amilyet ti

folytattok Izuskával most. Már az, hogy korán keltek s élvezitek a pompás reggeli levegőt, magában hordja jutalmát. Hogy babáitokat is ily korán sétáltatjátok meg, bátor nem fog rajtuk a friss hajnali szellő, ártalmukra nem lesz. Sokkal jobban tetszik nekem, hogy e sétáitokra magatokkal viszitek a két kis árvát: a réczikét s a csibécskét, mivel kotlójukat, a rosz költés miatt, el köllött csapni. Kedves levelkéd örömmre volt. A képrejtvényt, némi változtatással, kiadom. — **Bernát testv.** A küldeményt köszönettel vettem s illető helyen átadtam. — **Maray testv.** Az a név írói álnév, melyhez az író azért ragaszkodik, mert nem egy rászarmazott, de egy önválasztotta névnek sikerült hitelt szereznie. *Boz* híres angol írónak *Dickens* volt a neve; *Vas Gereben* jeles magyar humoristáé *Radákovic*. De azért a legtöbb író megmarad eredeti neve mellett. Hajlandósága válogatja, ki szereti az igazi vagy álnevét vinni a nyilvánosság elé. — **Erzsike.** (Milyen Erzsike?) A mult szám üzenetéből megérthetted, hogy a névgyűjtő tréfa csak egyszer járta. — **Kamermayer Györgyike.** A »példás«, »kitűnő« osztályzatot csak »meglehetősnek« mondd? Hát még ennél is van különb osztályzat? Az újabb életjelnek megörültem. — **Nagy Irma és Béla.** A most meginduló tán még nagyobb tetszésekre fog szolgálni. — **Szüts Olga.** Böven hullott az áldás. Viszem is magammal nyaralásra, s ott, a fenyvesek hűs magányában, egész kedvvel fogom olvasgatni, hogy, mint óhajtom, úszre mint teljesen közölhetőket hozzam vissza magammal. — **Lászlófalvi Árp.** Reményem, hogy a jövő évnegyedben közölhetem. — **Fáy Anna.** Az előző üzenet neked is szól. — **Beck Blanca.** A munkácskád kicsi leánykától meglehetősen sikerült. De annak a versengésnek már végkép elmúlt az ideje. Közleményedből mint érdekes történelmi adatot emelem ki, hogy abban az »Óráról« nevezett svábhgyi villában, amelyben ma ti nyaraltok, 1849-ben, a magyar szabadságharcban, Görgey vezér és tábornoka itt folytattak hadi tanácskozást a Hentztyől védett Budavár ostroma iránt. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Gr. Cziráky Jeanne 5 frt., Erzsike 25 kr, Wenckheim László és Pali 2 frt., Wertheim Juliska 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.